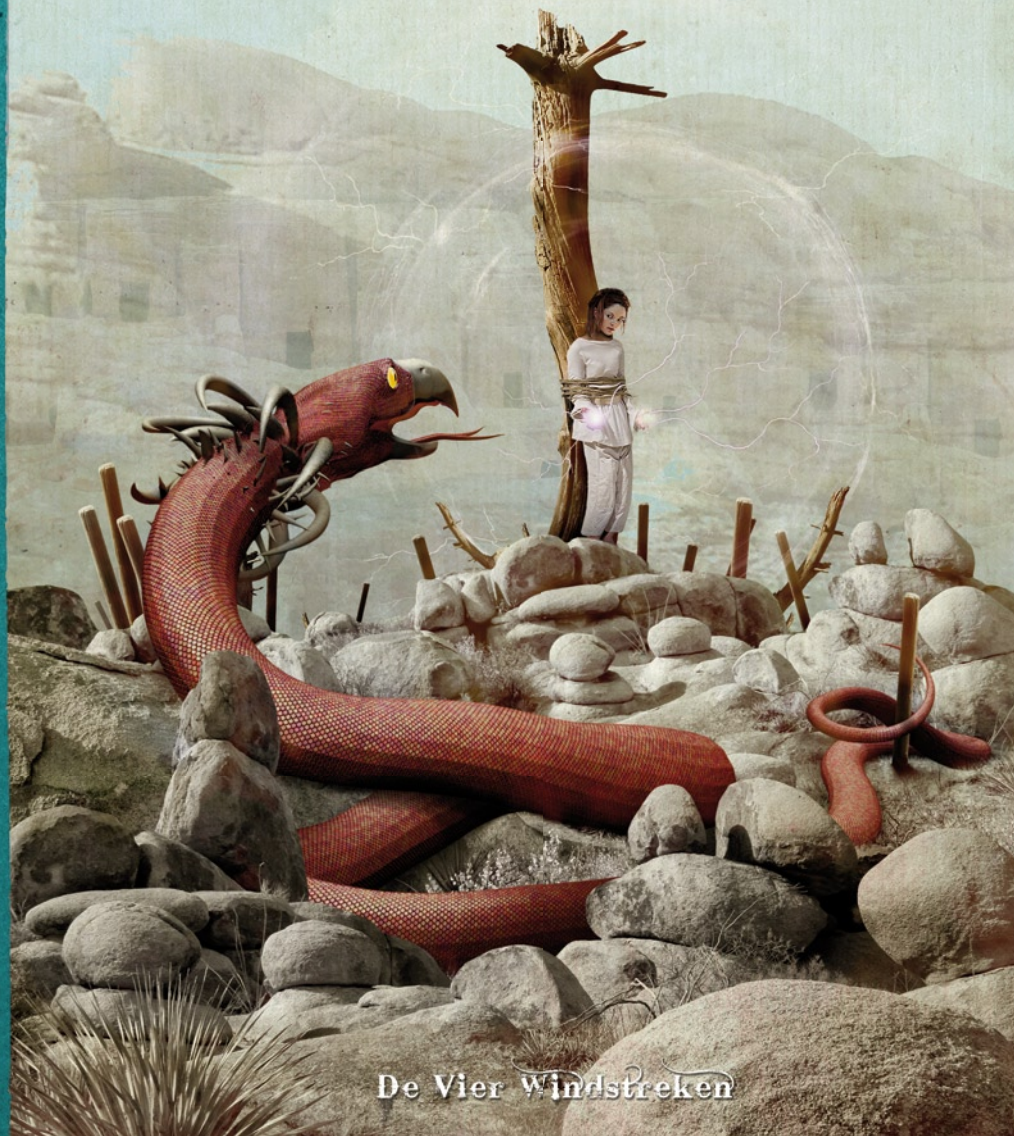


Marijtte Aerts

Het Huis

Elfae

DE SPREUKENZINGER



De Vier Windstreken

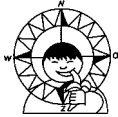
Marijtte Aerts

HET HUIS Elfae
DE SPREUKENZINGER

De Vier Windstreken

Inhoud

	<i>Wat er gebeurd was</i>	7
1.	Ervoor geboren	9
2.	Bijeenkomst in Alf-rún	20
3.	Midwintertest	33
4.	Onderwijs onderweg	48
5.	Nachtsluipers	59
6.	Een duister gilde	66
7.	Een goede vriend	71
8.	De karavaan	77
9.	Geen guldstuk	89
10.	Een gevaarlijke gevangenis	98
11.	Van ochtendgloren tot ochtendgloren	115
12.	Een Huis vol magiërs	129
13.	Nergens anders goed voor	136
14.	De brouwkelders	145
15.	Mist trekt op	150
16.	Galbessen	157
17.	Vleugels	167
18.	Een schouwбекken	175
19.	Trommels	182
20.	De brief	194
21.	Bliksem, water, steen	199
22.	Een vreemde verwikkeling	213
23.	De Tuinen	218
24.	Zandstorm	229
25.	Beter maken en kwijtraken	237
26.	Slecht bericht	249
27.	Hoog bezoek	253
28.	Huiswaarts	267
29.	Weerzien	281
30.	Een stapel stenen	291
31.	Kisten en kasten	300
32.	Ailanns beslissing	304
33.	Weer op reis!	310



© 2009 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mariëtte Aerts
Omslag van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 280, 283 / ISBN 978 90 5116 074 1

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet: www.vierwindstreken.com,
en meld u aan voor onze nieuwsbrief.



Wat er gebeurd was

Het begon allemaal in het groene land Vertival, waar Brennen Mertonszoon Elfæ sinds enige jaren Hoofd van het Huis Elfæ was. Zijn jongere broer Dragan leek hem die positie nooit erg benijd te hebben, tot hij de heerszuchtige Seba uit Barak huwde. Ze kregen een zoon, Laszlo, geen driekwart jaar nadat Brennen en zijn vrouw Esha de bevallige, zwartharige dochter Ailinn hadden gekregen. Ailinn zou in de toekomst haar vader Brennen opvolgen, zo wilde het gebruik in Omnia. Maar Seba kon het niet verdragen dat haar zoon later een ondergeschikte positie in zou moeten nemen ten opzichte van zijn nichtje Ailinn.

Toen sloeg de zwarte koorts toe en Seba en haar zoon werden beiden ziek. Laszlo overleefde de ziekte, maar Dragan moest met lede ogen toezien hoe zijn mooie vrouw Seba voorgoed de ogen sloot. Zijn ambitie verdubbelde zich: hij had nu een ereschuld, meende hij, hij zou alles wat de arme Seba gewenst had in vervulling doen gaan! Hun zoon Laszlo zou eens Hoofd van het Huis Elfæ zijn, hij en niemand anders.

Op een winterse dag, toen Brennen naar de jaarvergadering in het overzeese Ran was, gaf Dragan de stalmeester Quan opdracht een koets, met daarin de veertienjarige Ailinn en haar moeder Esha, in een ravijn te laten storten. Quan deed alsof hij aan Dragans wensen voldeed, maar stuurde moeder en dochter heen met een buideltje guldstukken en de opdracht om niet weer te keren totdat mestre Brennen terug was op het Huis.

Esha en Ailinn trokken, met de hulp van een troep Skum die zij onderweg tegenkwamen, naar Nova, op de hielen gezeten door een handlanger van Dragan, ene Phong Severo, die vroeger notaris was geweest maar zich nu met vuilere goudzaakjes bezighield.

Van Nova wilden moeder en dochter naar het Aliyahgebergte reizen, overzee, maar de boot van schipper Mol Mokosh waarop zij voeren, werd aangevallen door piraten. Ailinn en Esha en de scheepsjongen Elm wisten in een sloep te ontsnappen. Zij bereikten Salis, waar de gevaarlijke chaoti leefden, en daarna de zuidkust van Aurum. De gastvrije boerenfamilie Pazek, Papak

en Nida, nam het half verhongerde drietal in huis. Na hun herstel wilden moeder en dochter verder reizen. Elm bleef op de boerderij achter; liever dan weer scheepsjongen te moeten worden, bleef hij boerenknecht.

De magiër Odis – ooit uit het gilde gezet en sindsdien verbitterd – die zijn dagen in Aldo sleet met in een taveerne rondhangen en zich bedrinken, leek moeder en dochter te willen helpen. In werkelijkheid had hij echter alleen interesse in het meisje Ailinn. Hij had eenmaal in haar faecogen gekeken en er was direct een plannetje in zijn hoofd gerijpt. Zijn grote droom – ooit nog eens afreizen naar het magische eiland Faedra – zou wellicht met behulp van het meisje verwezenlijkt kunnen worden! Hij ontvoerde Ailinn en zette moeder Esha op een rijtuig naar Achille. Hij had nooit kunnen bedenken dat het meisje over onvermoede magische gaven zou beschikken, en het had al helemaal nooit tot zijn plannen behoord dat hij op een dag zou ontdekken dat hij vriendelijke, vaderlijke gevoelens voor haar zou gaan koesteren.

De arme Esha liep in de fuik van de door Dragan ingehuurde Phong Severo, die nog altijd naar moeder en dochter zocht sinds het moment waarop Dragan had begrepen dat de twee nog in leven waren. Phong huurde een hersenschudder in, een valse magiër genaamd Glau, die Esha van haar geheugen beroofde en haar als een onnozel klein kind dat de hele dag niets anders deed dan liedjes neuriën, mee terugnam naar Elfæ. Een tweede magiër, Neron de Rijke, was door Dragan aangetrokken om magische gordijnen van bescherming rond het Huis te spinnen.

En Brennen bereidde zich intussen voor op de strijd die hij eens aan zou moeten gaan.

1. Ervoor geboren

De zwarte vogel, een oude Mohrgaai die al jaren in de toren van de magiër huisde en met een kokertje aan de poot zelfs boodschappen over kon brengen, was neergestreken op de brede vensterbank en hij loerde met glimmende oogjes naar de verrichtingen van het meisje. Af en toe keek Ailinn op, maar de aanwezigheid van de vogel drong maar nauwelijks tot haar door, ze was verdiept in een dik boek vol magische spreuken die ze voor de dag om was uit het hoofd moest kennen. De opleiding tot aspirant-magiër was een zware en het viel haar – ondanks haar onvoorstelbare magische talent – niet mee. Maar ze had er zelf voor gekozen. Mestre Odis had haar aangeboden haar leraar te zijn, totdat ze de basisbeginselen onder de knie zou hebben. Zo'n aanbod sloeg je niet af als je over het talent beschikte dat Ailinn bezat! Ze wist dat ze een van de beste spreukenzingers van heel Omnia zou kunnen worden. Het betekende weliswaar dat ze al die tijd bij mestre Odis moest blijven wonen en niet naar huis kon, maar aangezien ze geen huis meer had om naar terug te keren, was dat geen struikelblok. O jawel, haar ouderlijk huis stond er nog wel – de muren van het Huis Elfæ stonden nog overeind, al had Ailinn toen ze in de waterspiegel naar het huis schouwde, vreemde steigers om het gebouw heen zien staan – maar er woonde niemand meer die ze liefhad. Haar vader Brennen was daar niet, en ook haar moeder Esha zou daar vast niet zijn. Ailinn had geen voorwerpen in haar bezit die van haar moeder Esha geweest waren, en dus kon ze ook niet naar Esha schouwen, maar ze vermoedde dat Esha bij Brennen was en in elk geval zeker niet op Elfæ.

Brennen, Ailinn's vader, reisde heen en weer tussen het Huis van zijn vriend Udi in Ailille en het erf van de gezusters Faroeq in het Winterwoud. Ailinn had de medalle, het sierraad dat ze ooit van haar vader gekregen had, al menigmaal gebruikt om Brennens beeld in de spiegel op te roepen, zodat ze kon zien waar hij was en wat hij deed. Met mestre Odis aan haar zijde had ze eenmaal een wederzijdse

schouwing mogen doen waarbij ze contact maakte met haar vader Brennen, wat betekende dat zij niet alleen hem zag, maar hij ook haar. Ailinn zag die keer het gezicht van Brennen in de spiegel en ze wist dat hij haar gezicht voor zich zag in de donkere kamer waar hij zat. Snel had ze hem toegesproken, want hij schrok van haar verschijning, wat niet zo verwonderlijk was. Brennen was zijn dochter al tijden kwijt en haar doorschijnende gezicht vlak voor zijn ogen deed hem even veronderstellen dat dit het uur van haar dood was waarnaar hij keek. Maar Ailinn had hem haastig gerustgesteld. 'Ja, ik ben het, Ailinn. Alles is goed met mij Brennen, ik ben niet ver van je vandaan en ik ben gezond en wel. Ik kom terug naar Vertival, echt, ik beloof het je, maar nog niet nu. Pas als ik klaar ben met...' het meisje had een snelle blik opzij geworpen naar de magiër die naast haar zat en van wie ze haar vader lang niet alles mocht vertellen, '...met dat waar ik mee bezig ben. Dat gaat nog tot de volgende zonnewende duren, minstens... O, misschien nog wel langer. Maar ik kom terug, dat zweer ik je.' Ze had hem ook graag willen vertellen dat ze aan de opleiding tot spreukenzinger was begonnen, maar dat mocht niet van Odis: 'Zo'n opleiding kun je alleen aan de zijde van een magiër volbrengen. Wat heb ik eraan als jouw vader alle magiërs van Omnia afgaat tot hij de juiste gevonden heeft! Dat risico wil ik niet lopen.' En dus had mestre Odis Ailinn van tevoren precies ingefluisterd wat ze zeggen mocht. Wat ze Brennen uiteraard ook niet mocht vertellen, was dat ze aan een reis naar Faedra zou beginnen. Mestre Odis had haar nodig om op de mysterieuze fae-eilanden te kunnen komen, en wilde niet dat Brennen of wie dan ook het meisje Ailinn halverwege de reis zou onderscheppen en van hem afnemen nog voor hij de eilanden bereikt had.

Toch had die schouwing Ailinn erg gerustgesteld, al waren het maar zo weinig woorden die ze tegen haar geschrokken vader had mogen spreken. Sindsdien schouwde ze regelmatig naar hem in de spiegel, maar zonder een tweede keer contact te maken. Ze had het idee dat Brennen het doodeng gevonden had en bovendien stond mestre Odis het haar geen tweede keer toe.

Het speet Ailinn erg dat ze niets had dat van Esha geweest was, ze zou zo graag het zachte, vriendelijke gezicht van haar moeder weer eens zien. 'Er zijn toch wel andere manieren om naar iemand te

schouwen?' had ze bij mestre Odis aangedrongen. 'Ook zonder dat je een voorwerp dat ooit in het bezit van die persoon geweest is, gebruikt?'

'Dat zijn gevaarlijke methodes, Ailinn,' had mestre Odis gewaarschuwd.

'Kunnen we niet één keertje in de toekomst schouwen dan? Zodat ik mezelf kan zien als ik terug ben op het Huis Elfae, misschien wel met Esha en Brennen weer naast me?'

'Nee!' had mestre Odis bits geantwoord. 'In de toekomst schouwen wordt in alle boeken afgeraden, dat weet je heel goed!'

'Maar waarom dan?'

'Omdat je iets zou kunnen aanschouwen dat je liever niet zou willen zien. Het is moeilijk het precieze, toekomstige moment te bepalen, en stel je voor dat je per ongeluk je eigen dood te zien zou krijgen, of die van een geliefde. Er bestaat een anekdote...' Mestre Odis glimlachte.

'Wat is dat?'

'Een verhaaltje, ik weet niet of het waar gebeurd is. Ze zeggen dat mestre Indigo, een fameuze magiër uit een ver verleden, ooit naar zijn eigen toekomst schouwde en zichzelf toen als oude man aan de oevers van een beek zag zitten. Hij zag de wezenloze blik in zijn eigen ogen en begreep dat hij in de loop van zijn leven gek geworden moest zijn. Natuurlijk wilde hij er alles aan doen om dat te voorkomen, het werd een obsessie voor hem, en naarmate de tijd verstreek, werd hij compleet waanzinnig van het idee binnenkort gek te zullen worden. Zo had hij zijn eigen krankzinnigheid bewerkstelligd. Hij werd gek omdat hij wist dat hij gek zou worden.'

Ailinn had erom geschaterd. 'Dat slaat nergens op! Het is niet... logisch.'

Odis had goedmoedig met haar mee gelachen. 'Misschien niet, maar je weet maar nooit.'

Toch had mestre Odis Ailinn beloofd dat hij zijn best zou doen erachter te komen wat er met Esha gebeurd was nadat zij in Achille terecht was gekomen. Hij voelde zich schuldig omdat hij zelf degene geweest was die de moeder van het meisje bedwelmd had met een slaapmiddel en in een rijtuig gezet dat hij naar Achille had gestuurd. Hij had de vrouwe alleen maar even uit de weg willen hebben en

haar geen kwaad toegewent. Hij had het gedaan omdat hij er zelf met Ailinn vandoor wilde. Hij had het meisje met de faeogen nodig voor zijn plannen met betrekking tot Faedra en de Paradijzen. Hij had verwacht dat de vrouwe binnen afzienbare tijd de zijde van haar echtgenoot wel weer op zou zoeken. Esha wist tenslotte dat Brennen zich in Ailille bevond en zou eenvoudigweg een rijtuig kunnen huren en zich daar bij hem voegen. Maar Esha had dat niet gedaan en Odis had geen idee waarom niet en kon er ook niet achter komen waar ze gebleven was. Hij had zelf ook meerdere malen naar Brennen Elfae geschouwd en hij zag waar de man zich mee bezighield: hij was druk doende een klein legertje op de been te brengen om daarmee zijn rechtmatige plaats in het Huis Elfae terug te winnen, iets waarvoor hij het bewind dat zijn broer Dragan daar inmiddels voerde, omver zou moeten werpen. Dragan had Esha en Ailinn willen laten ombrengen toen Brennen op een verre reis was, wat hem niet gelukt was omdat twee trouwe aanhangers van Brennen – Fadila en Quan – die poging verijdeld hadden. Maar het had weinig gescheeld of Brennen was naar een Huis teruggekeerd dat rouwde. Nu verdeelde Brennen zijn tijd tussen Ailille en het Winterwoud zonder te weten waar zijn dochter zich bevond. Sinds hij haar beeltenis gezien had en de woorden had gehoord die ze tegen hem sprak, was hij met nog meer hartstocht aan de herovering van zijn Huis begonnen.

Mestre Odis had eenmaal, zonder dat Ailinn ervan wist, naar het Huis Elfae geschouwd om te zien hoe de zaken er daar voor stonden, maar tot zijn afgrijzen had hij daarbij plotsklaps regelrecht in de nare ogen van de magiër Neron de Rijke gestaard, die op datzelfde moment ook aan het schouwen was. Haastig had Odis een nevelgordijn opgetrokken om zichzelf te beschermen. Tegenover Ailinn had hij over het voorval gezwegen, wat had het kind eraan te weten dat haar oom Dragan nu ook nog door een geslepen magiër bijgestaan werd?

Mestre Odis had Ailinn, nadat hij haar min of meer ontvoerd had, nimmer verteld wat hij precies met haar van plan was. Ailinn wist dat het met Faedra te maken had, het eiland waar alleen zuivere Fae toegelaten werden en slechts bij hoge uitzondering lieden die door een Fae begeleid werden. Odis hield zijn exacte bedoelingen liever

voor zich. Maar eerst zou hij het meisje tot spreukenzinger opleiden. Als het kind over wat magische kunsten zou beschikken, dan zou dat de kans dat ze gezamenlijk de eilanden zouden bereiken een stuk groter maken. Hij had zijn geluk niet op gekund, die dag in het voorjaar dat hij plotseling oog in oog had gestaan met het meisje met het faebloed. Hij had het meteen aan haar gezien; haar grijze ogen zonder oogwit, verkleurend bij de weersomstandigheden, waren onmiskenbaar fae. Men zag zelden Fae buiten de eilanden, dus dit was zijn kans om daar toegelaten te worden, samen met dit vreemde meisje. Mogelijk de enige kans die hij ooit zou krijgen! Waar hij echter nooit op voorbereid was geweest, was de mogelijkheid dat hij zich in de loop der tijd aan het kind zou gaan hechten. Nu gebeurde het soms, tijdens een van zijn slapeloze nachten, dat hij zich vertwijfeld afvroeg wat hij met Ailinn moest doen nadat ze hem de toegang tot zijn eiland had verschaft; haar in haar eentje terugsturen naar haar vader soms?

De zwarte vogel in de vensterbank liet een krassend geluid horen en Ailinn keek even geërgerd naar hem op. ‘Hou je snavel, je stoort!’ zei ze. De vogel kraste nogmaals. ‘Nog even en ik weet hoe ik je in een mus moet veranderen...’ Ze boog zich weer over het dikke boek vol spreuken.

Ook Laszlo zat over dikke studieboeken gebogen, al stonden er geen spreuken in maar lange rijen stambomen en uitgebreide geschiedenissen die betrekking hadden op het Huis Elfae, het Huis waarvan hij eens aan het hoofd zou komen te staan, iets waar vooral zijn vader Dragan zich erg op scheen te verheugen. O jawel, Laszlo vond het best prettig om heel belangrijk te zijn, om in de watten gelegd te worden, om degene te zijn om wie alles in dit huis draaide, maar Hoofd van een Huis zijn betekende ook veel verantwoordelijkheden hebben en... ja, eerst lange rijen stambomen uit je hoofd moeten leren.

Buiten het raam van de studiekamer werd druk getimmerd, het Huis stond van de bodem tot aan de dakpannen in de steigers. ‘Zeg eens dat ze ophouden met die pokkenherrie!’ blies Laszlo verontwaardigd tegen zijn vader.

Dragan keek door het raam naar buiten, waarbij hij uitzicht had op

niet meer dan een paar dikke houten balken en een gezellige vakman die met een hamer in de hand naar hem knikte. Hij zuchtte. Het was niet zijn idee geweest om het Huis Elfæ zo'n immense opknabbeurt te laten ondergaan. Het Huis was nu eenmaal eeuwen oud en wat deerde het dat de stenen muren overwoekerd werden door groene klimplanten en de kleine ruitjes in hun sponningen rammelden bij iedere windvlaag? Maar Neron was een andere mening toegedaan. Dragan had de magiër oorspronkelijk alleen maar ingehuurd om voor hem te schouwen toen hij wilde weten waar Esha en Ailinn zich bevonden, en om wat bezweringen rond het landgoed te spinen die hemzelf en vooral zijn zoon Laszlo zouden beschermen, mocht Brennen ooit nog terugkeren en zijn plaats op willen eisen. Dragan had ook het mannetje Phong Severo – oorspronkelijk notaris van beroep maar voor de juiste hoeveelheid guldstukken tot vrijwel alles bereid – ingehuurd om wat klussen voor hem op te knappen. Phong was naar Achille gereisd, waar hij Esha gevonden had. Daar had Phong een hersenschudder uit Barak over laten komen om de vrouwe te bewerken, wat erg goed gelukt was. De hersenschudder Glau verstond zijn vak en hij had het hoofd van de vrouwe zodanig bewerkt dat zij geen herinneringen meer bezat, ze wist nauwelijks nog wie ze was of waar ze was. Toen Glau klaar met haar was, had ze de herseninhoud van een vierjarige. Phong was samen met Glau naar het Huis Elfæ teruggereisd, waar Esha opgeborgen werd in een kamertje met een vrolijke bos bloemen op het nachtkastje, een bed met helder krakend linnengoed en een kast vol simpele prentenboekjes. Er zat geen slot op de deur, de vrouwe verliet haar kamer slechts zelden; ze scheen zich in haar eigen kleine ruimte het veiligst te voelen.

Maar Glau was nooit meer vertrokken.

En Neron ook niet.

En Phong Severo beviel het evenzeer erg goed in het Huis Elfæ.

Nu zat Dragan opgescheept met een op macht beluste magiër, een op goud beluste notaris en een doodenge hersenschudder. Er waren momenten dat de een hem nog waanzinniger leek dan de ander. Neron had besloten dat het huis opgeknapt diende te worden, Phong was het met hem eens geweest en had wilde plannen geschetst om maar meteen het hele landgoed te verfraaien, en Glau had gestaan op

een paar afschuwelijke stenen beelden aan weerszijden van de voordeur, beelden die twee afschrikwekkende grauweleuwen voorstelden die met gekromde rug en gestrekte klauw de eventuele bezoekers van Elfæ waarschuwden dat hier machtige magiërs huisden. Niet dat er zich ooit nog enige bezoeker spontaan aandiende.

Maar het was allemaal voor Laszlo. Dragan keek naar het gebogen hoofd van de jongen en glimlachte. Zijn plannen om Ailinn om te laten brengen waren dan schijnbaar mislukt, maar het vervelende kind was nooit meer gesignaleerd. Neron kon haar in zijn schouwspiegel niet vinden, wat erg vreemd was; daar moest magie in het spel zijn. Welke magiër zou zich over het kind ontfermd hebben en waarom? Misschien was ook zij door een hersenschudder of een ander soort valse tovenaars bewerkt! Dragan hoopte het van harte, zolang het wicht maar wegbleef van het Huis. Ze mocht dan oorspronkelijk geboren zijn om Hoofd van het Huis te worden, maar als zij tot eenzelfde soort onnozelheid vervallen was als haar moeder Esha, dan zou niemand Laszlo die plaats ooit nog komen betwisten.

Brennen keek naar de donkinns die over het erf van zijn goede vriend Udi wandelden. Udi was naast hem komen staan en een tijdlang bleven ze zo, zij aan zij maar stilzwijgend, naar de ruwharige dieren kijken. Totdat Brennen zijn keel schraapte en zei: 'Het zijn er nog niet erg veel, hè...?'

De donkinns waren van het handjevol vrijwilligers dat zich bij Brennen gemeld had om hem te helpen zijn plaats in het Huis Elfæ weer op te eisen. Her en der in de omgeving wist Brennen nog wel meer lieden aan zijn zijde, de leden van het Huis Lore bijvoorbeeld en de familie Faroeq en nog zo wat oude vrienden en bekenden, maar het waren geen enorme aantallen. Brennen had geen schatkist meer om uit te kunnen putten, het was Dragan die nu over het goud beschikte dat het Huis in de loop der eeuwen verzameld had. De schatkisten van Huizen werden vooral gevuld door belastingen te innen in de omliggende streek. De belastingen die Elfæ inde, waren nimmer erg hoog geweest. Het Huis had altijd een heel rechtvaardig deel van de inkomsten van de verschillende onderneminkjes opgeëist en in ruil daarvoor stond het Huis iedereen bij in zware tijden, bij noodgevallen, bij rampen en tegenvallers. Bovendien onderhielden

alle Huizen traditiegetrouw de wegen, de bruggen en de havens in hun gebied. Maar Brennen had inmiddels de geruchten opgevangen die de ronde deden in het gebied van Elfæ: dat de belastingen flink verhoogd waren en dat de wederdiensten te wensen overlieten. Zo had de Groene Gaarde, een mooi en oud familiebedrijf dat sinds jaar en dag de dauwbessenwijn maakte waar deze streek beroemd om was, een flinke schep guldstukken aan belasting aan het Huis Elfæ moeten betalen. Maar toen de wijnpers kapotging, scheen Dragan geweigerd te hebben een nieuwe voor ze aan te schaffen. En het Tweede Huis Elvan had al geklaagd dat de brug over de Fausta, die Elfæ en Elvan altijd gezamenlijk onderhouden hadden en die na de laatste voorjaarsvloed dringend gestut moest worden, nog altijd bijna op instorten stond. Het Huis Elvan zou de opknappbeurt zelf in handen moeten nemen, want Dragan had gezegd alleen te willen helpen bij het herstel van de brug als hij er een tolbrug van mocht maken, zodat de oversteek van de Fausta hem voortaan wat extra guldstukken op zou leveren. Brennen begreep heel goed waar al die guldstukken voor nodig waren: die verdwenen in de zakken van allerlei handlangers die Dragan zich in de omgeving kocht. En dat terwijl Brennen de vrijwilligers die zich bij hem aandienden, niet meer kon bieden dan eten en onderdak, waarbij het maal soms karig was en het onderdak niet meer dan een donkinnstal.

‘In elk geval menen deze lieden het oprecht,’ verzuchtte Udi en hij streek door zijn baard, ‘ze hebben niet voor guldstukken gekozen maar voor rechtvaardigheid.’

‘Ja,’ zei Brennen met een pijnlijke trek op zijn gezicht, ‘en wat kopen ze voor rechtvaardigheid als we hier maar blijven rondhangen zonder dat we kunnen besluiten wat te doen? Als binnenkort de herfstregens zich aandienen en de erven in modderpoelen veranderen en de stallen tochtig en te koud zijn om in te slapen?’

‘Toch zullen we nog moeten wachten,’ schokschouderde Udi. ‘We zijn nog met te weinig en we hebben nog altijd geen werkbaar aanvalsplan. We kunnen weinig meer doen dan de mensen in de omgeving ertoe proberen te bewegen tegen Dragan in opstand te komen. Maar als ze verblind zijn door goud, wat moet je dan? En het Huis is niet te bestormen, dat weet je. Die verrotte magiërs hebben er een bliksemscherm omheen opgetrokken waar nog geen graspiexie

doorheen komt.’ De geruchtenstroom in Fortuna was de vrienden van Brennen ter ore gekomen; er zaten twee – sommigen zeiden zelfs drie – magiërs in het Huis, allen ingehuurd door Dragan. Ene Neron en een raar kereltje genaamd Glau. Timmerlieden die voor het Huis werkten, wisten te vertellen dat de ene magiër nog gekker was dan de andere. Misschien moesten zulke geruchten met een korreltje zout genomen worden. Sommigen beweerden zelfs een spook gehoord te hebben dat door de kamers van Elfæ waarde, een jammerend spook dat kinderliedjes zong. Maar dat Dragan het fort door magiërs had laten versterken, stond wel vast. Een van de timmerlieden was bijna dodelijk verwond geraakt toen hij per ongeluk met het bliksemscherm in aanraking kwam. Udi kuchte. ‘Heb je nu al een besluit genomen over een eigen magiër? Ja, ik weet dat je een hekel aan die lui hebt, maar we zullen er toch echt zelf ook eentje in moeten huren. Zonder magiër zullen we ons niet eens in de buurt van het Huis kunnen begeven. Die door Dragan ingehuurde naarlingen zouden ons, nog voor we maar een zwaard kunnen trekken, al in een stelletje donkinns omgetoverd hebben. Of weet ik veel wat valse magiërs met hun tegenstanders doen...’ Udi gebaarde om zich heen, naar de kaal gegraasde weilanden waar de donkinns overheen sjokten, en naar de jongemannen die verveeld rond het erf hingen. ‘Er moet iets op gang komen Brennen, anders zijn al deze vrijwilligers nog voor de winter aanbreekt allemaal weer vertrokken, en dan laten ze je het verder zelf uitzoeken.’

Brennen dacht aan zijn dochter Ailinn. Hij wist niet waar ze zich bevond, maar ze had hem, die keer dat ze plotseling aan hem verschenen was, verzekerd dat ze gezond en wel was. Het kon Brennen nog niet eens zo veel schelen dat Dragan zijn plaats ingenomen had, maar wel dat Laszlo haar plaats in zou nemen! En wat zou er van dat prachtige gewest van Vertival worden als Dragan het bleef besturen zoals hij dat nu deed? Vrienden hadden hem verteld hoe het mooie Huis Elfæ, waar hij zijn jeugd doorgebracht had, waar generaties lang nauwelijks iets veranderd was en waarvan hij zich altijd voorgesteld had dat zijn dochter Ailinn het na hem op dezelfde eerbiedige manier als hij zou behandelen, nu op een afgrijselijke manier verknutseld werd tot een aanstellerige, opgesmukte magiërstent. Hij zag plotseling de kamers voor zich: de behaaglijke haardkamer waar zijn

mooie vrouw Esha zo vaak met een boek bij het warme vuur gezeten had, de gezellige kinderkamer die in onbruik was geraakt toen Laszlo en Ailinn opgroeiden, de studiekamer waar hijzelf als jongen, samen met zijn broer, menig uur boven saaië lesboeken had doorgebracht, de donkinnstallen van Quan, en de keuken waar Fadila haar stroopkoeken bakte, haar boterplakken en haar gerstebroden. Hij verbeet zich en keek Udi strak aan. ‘Goed, maar dan wel een traditionele magiër uit de tempels van Alf-rún, die zijn tenminste nog een klein beetje te vertrouwen.’

‘Ser,’ zei mestre Odis.

‘Serpentijn,’ antwoordde Ailinn.

‘Kleur?’

‘Heldergroen.’

‘Dra.’

‘Draconia.’

‘Kleur?’

‘Donkergroen.’

‘Cit.’

‘Citrien. Geel.’ Dit was een makkie, het onderdeel afkortingen, ze had er slechts zelden eentje fout. Maar zo dadelijk zou mestre Odis met de bezweringen beginnen, de lange ingewikkelde zinnen in versteend Elven. Mestre Odis ging nog een tijdje door met de overhoring, maar Ailinn's gedachten dwaalden af naar de lange zinnen die ze uit het hoofd had geleerd vanmiddag en waarvan ze altijd bang was iets te verhaspelen en zo per ongeluk een totaal andere bezwering uit te spreken. Het was eenmaal voorgevallen in de afgelopen maanden, dat ze naar de honingpot die op tafel stond, had zitten staren terwijl ze een ingewikkelde formule oefende. Het was niets ernstigs wat er vervolgens gebeurde, maar mestre Odis en zij hadden sindsdien knalblauwe honing door hun kruidentheë moeten roeren, die daarmee de kleur van een kopje puur vergif kreeg.

‘Let je nog wel op?’

‘Sorry... ik repeteerde een formule... eentje die ik almaar niet kan onthouden.’

‘Nou,’ mestre Odis schoof achteruit op zijn stoel, ‘laat maar horen dan.’

‘Het vuur maken,’ zei Ailinn, ‘die vind ik moeilijk.’

Mestre Odis gebaarde naar de smeedijzeren ketel die in een hoek van de mengkamer stond. ‘Ga je gang.’

Ailinn liep naar de ketel. Ze gooide er wat stro in en een stuk hout. Ze keek op de ketel neer en liep in gedachten de juiste woorden nog even na. Vuur fel als de zon, vuur warm als de zomer, uit mijn handen, in het hout. Ze opende haar mond en neuriede onzeker: ‘Az suraz, az udaz, maniamania... niaz, ah... eh... limba!’

Er gebeurde niets.

‘Dat leek nergens op,’ sprak mestre Odis minzaam. ‘Concentreer je!’

Ailinn haalde diep adem. Ze strekte haar vingers naar het hout in de ketel, liet haar blik gebiedend worden. Langzaam en met heldere stem herhaalde ze de formule, deze keer zonder haperingen. ‘Az suraz, az udaz, maniamaniaz alimba!’ Een zielig vlammetje kroop van haar vingers in het hout. Ailinn zuchtte. Dit mocht dan de veiligste methode zijn, het was ook de meest omslachtige. ‘Barst!’ zei ze tegen het hout in de ketel dat weer doofde. Ze stak een wijsvinger ernaar uit en siste kwaadaardig: ‘Ignisthe!’ Ze voelde de vonken langs haar vingertoppen knetteren en een blauw witte steekvlam schoot uit de ketel omhoog.

‘Kind,’ zei Odis lachend, ‘waar maak je je druk om? Je bent een geboren spreukenzinger.’

Met een zuur gezicht bekeek Ailinn haar pijnlijke vingertoppen. ‘Je hebt me nooit verteld dat je met deze spreuk je fikken verbrandt!’ ‘Daarom leerde ik je die andere.’ Mestre Odis grinnikte. Hij zag hoe het meisje hem verongelijkt aankeek. ‘Na een poosje voel je het niet meer. Maar ik moet toegeven: de meeste magiërs en spreukenzingers gebruiken hun staf in plaats van hun vingers voor de bliksemspreuk.’

‘En dat zeg je nu pas.’ Ailinn wandelde terug naar de tafel waar ze zojuist aan gezeten had en plofte weer op haar stoel. Ze wierp mestre Odis nog een nijdige blik toe.

Mestre Odis pakte de aardewerken honingpot die op de tafel stond. ‘Nog een kopje blauwe thee?’